

Це було на Сарненській землі

Крізь гуркіт артилерійської канонади почувся наказ комбата Красавіна:

- Розвіднице, орієнтири!

Але розвідниця лежала на землі закривавлена, з перебитими ногами. І раптом пролунав дзвінкий дівочий голос:

- Над четвертим - гул літаків ворога!

У лихоманці бою комбат не думав, хто дає такі чіткі орієнтири. А коли артилерійська канонада вщухла, звернув увагу на струнку чорноволосу дівчину з великими сірими очима. Вона стояла на колінах біля пораненої розвідниці й разом із санінструктором надавала їй допомогу.

Комсорг дивізіону, 20-літня Аня Приказчикова, яку всі ласкаво називали Аннушкою, завжди з'являлася там, де було особливо важко. І цього разу труднощі виникли в третій бригаді, котра зазнала великих, втрат у людях і техніці. Поява Ані в критичний момент була як ніколи вчасною. За цей бій дівчину нагородили медаллю "За бойові заслуги".

Аня завжди й у всьому була лідером. Її часто бачили серед молодих бійців, яких навчала, як швидко оволодівати гарматою, прищеплювала бойовий дух серед особового складу. І потім, коли прибуло поповнення, сформоване виключно з дівчат татарської національності, розповідала про інтернаціональну дружбу між народами СРСР, прохала ставитися до слабкої половини з повагою. Повинен сказати, авторитет Аннушки був настільки високим, що ніхто ніколи, жодним вчинком чи словом не ображав дівчат-однополчанок.

А повагу дівчата здобули своїми справами, бо разом з нами переносили всі тягарі бойового життя. Пригадую, зокрема, маленьку рудоволосу Машу Христову.

- Маша, снаряди! Маша, допоможи! Маша, охолоди ствол гармати! - часто чулися накази командирів під час бою. Вона бралася за важенні ящики зі снарядами та несла їх до гармат, спішила на допомогу і пораненим, скидала із себе гімнастерку, замочувала у воді й накидала на розжарений ствол гармати. По її обличчю, вкритому веснянками, стікали струмочки поту, перемішаного з пороховим нагаром. Але тендітна дівчина встигала скрізь. Як маленьке сонце, освітлювала бійців, вселяючи в них упевненість у переможному підсумку бою із фашистськими стерв'ятниками.

А посеред артилерійського гуркоту з важким далекоміром на ніжних плечах стояла наша батарейна співачка та танцівниця Аня Хренкова. Її дзвінкий чистий голос було чути не тільки комбату, який стояв поруч, але й нам, командирам гармат:

- Ціль над другим, висота 15, дальність - 20.

Ні свист бомб, ні несамовите ревіння ворожих літаків не могли похитнути її. Завжди, скрізь Аня Хренкова була на передових позиціях. Ніхто з нас, однополчан 1872 зенітно-артилерійського полку, що визволяв м. Сарни, не зміг також забути незмінного кухаря Зайнаб Саляхову, яка за будь-яких обставин годувала смачною кашею. У пам'яті назавжди лишилися славні зв'язківці Зіна Стулова, Віра Нікітіна та багато інших, які спільно переносили всі труднощі війни.

Наші милі дівчата вже давно постаріли, змарніла їх дівоча краса, проте в пам'яті лишилися такими ж.; добрими, ніжними, гарними бойовими подругами, якими були у вогняні роки Великої Вітчизняної війни.

Іван Пономарьов